

ЗЛАТНОТО МОМИЧЕ

На един мъж му умряла жената и от нея му останало едно момиче. Мъжът се оженил за друга и тя му довела друго момиче. Машехата много мразела завареничето и не можела да го търпи вкъщи. Затова тя взела да кара мъжа си да го заведе някъде, че да го няма вече вкъщи. Днес се карали за него, утре пак, най-накрая на мъжа му дотегнало и му причерняло пред очите. Веднъж, като се скарала машехата, той ѝ рекъл да му меси една питка, че да заведе момичето в някоя гора, да търкулне питката и да го накара да иде да я вземе. Пък тогава щял да се скрие, а то да остане там, пък да става каквото ще с него!

Като ѝ казал така, тя омесила питката от пепел и я дала на мъжа си. Той тогава завел момичето в една гъста гора. Като се изкачил на едно по-високо място, той търкулил питката, пък рекъл на момичето да я вземе и да я изяде. То отишло да я намери, пък баща му се скрил и се върнал у дома си.

То, като се върнало, взело да вика и да търси баща си. Викало и плакало, викало и плакало. Скитало, додето мръкнало и то останало в гората. Там наблизо в една колиба живеела бабичка. Като чула човешки глас, тя повикала:

– Какво си, баби? Момче или момиче? Ако си момиче, ела при баба, ако си момче – иди да се не видиш!

– Момиче съм, бабо, момиче съм – обадило се детето.

– Като си момиче, ела при мене!

Момичето отишло при бабата, тя го прибрала в колибата си и го нагостила.

На сутринта момичето станало рано и докато бабичката още спяла, разтребило, поръсило и помело отвътре и отвън колибата. Бабата като станала, умилася и тръгнала да иде на черква. Тя си имала гадинки – змии, гущери и други

такива, дето бяга човек от тях. Поръчала на момичето да им попари трици и да ги нахрани.

– Ама да не те е страх от моите гадинки – рекла бабата. – Те не хапят.

Момичето попарило трици, оставило ги да изстинат. То имало гердан от мъниста и взело, та го изнизало, та на всяка гадинка вързало герданче от мъниста.

Бабата като се върнала, гадинките я посрещнали и взели да ѝ се хвалят:

– Бабо, на мене така върза герданче!

Пък баба им рекла:

– И баба ще върже на така герданче! И баба ще върже на така герданче!

Близо до колибата на бабата имало река. Като се на- яли на обяд, тя рекла на момичето да идат да седнат край реката.

Подир малко бабата казала:

– Аз може да заспя, а ти като видиш водата, че потече червена, не ме събуждай. Като видиш, че потече синя, пак не ме събуждай, като потече черна, пак не ме събуждай, а като потече жълта, да ме събудиш!

Бабата след малко заспала и момичето видяло, че реката по едно време придошла червена. После като изтекла червената вода, придошла синя, после черна. По едно време придошла жълта вода. Тогава то събудило бабата. Тя бързо го уловила за косата и го потопила в реката, като му рекла:

– Дръж, баба, каквото можеш!

То стиснало каквото му попаднало в ръцете и като го извадила бабата, видяло, че държи едно сандъче. Това сандъче било пълно с жълтици.

След това бабата му рекла да си отиде вкъщи със сандъчето. Повела го през гората и му показала пътя.

Баща му и мащехата му се смаяли, като го видели толкова хубаво – то било станало златно и греело от хубост. Показало сандъчето на баща си и той още повече се зарадвал, като го отворил и видял, че е пълно с жълтици. Мащехата пък от завист не могла да си намери място и рекла на мъжа си да заведе и нейното момиче на онова място, че да стане и с него така.

– Като искаш, да го заведе – рекъл той.

Тогавя тя взела, че омесила питка. Пресяла два пъти брашното като за нея. Когато питката се опекла, тя я увила в една чиста кърпа и я дала на мъжа си. Той повел момичето към онова място, търколил питката и го накарал да иде и да я вземе. Момичето като се върнало, взело да търси баща си и да вика. Като не го намерило, взело да плаче и да се скита из гората. По едно време вечерта бабата го чула и му извикала:

– Какво си, баби? Момче или момиче? Ако си момиче, ела при баба, ако си момче – иди да се не видиш!

– Момиче съм, бабо, момиче съм – обадило се детето.

– Като си момиче, ела при мене!

Момичето отишло при бабата, тя го прибрала в колибата си и го нагостила.

На сутринта то не станало, докато не станала бабата, а като станало, не разтребило и не помело, както било сторило другото момиче.

Бабата като се умилала, облякла се да иде на черква. На тръгване тя пак му поръчала да попари трици и да нахрани гадинките ѝ, като му казала да не се бои от тях, защото не хапят. То попарило трици, ала не чакало да изстинат и ги дало веднага на гадинките, та те се изпарили.

Бабата като се върнала, те я посрещнали и взели да ѝ се оплакват:

– Бабо, кака мене попари! Бабо, кака мене попари!

– И баба ще попари така! И баба ще попари така! – от-
връщала им бабата.

Като се наобядвали, бабата рекла да идат на реката да
седнат. После казала:

– На мен ми се доспа, пък ти като видиш реката, че
дойде червена, не ме буди, като видиш, че дойде зелена,
не ме буди, като я видиш бяла, пак не ме буди, жълта като
дойде, не ме буди, а като видиш, че дойде черна, да ме съ-
будиш!

По едно време момичето видяло, че реката придошла
червена. Като се изтекли червените води, дошли зелени,
после бели, после жълти като злато. На него му харесало
и то си потопило кутрето, което веднага се позлатило. По-
дир златната вода дошла черна. Тогава момичето събудило
бабата и тя като станала, пустила го в черната вода, като
го държала за косата, и извикала:

– Дръж, баби, каквото си уловиш!

То хванало едно сандъче и го стиснало колкото може-
ло. Това сандъче било пълно със змии и гущери, но бабата
не му казала какво има.

Подир това тя му рекла да тръгне с нея, че да го заведе
донякъде, откъдето да си иде вкъщи.

Като си отишло, майка му се смаяла и щяла да при-
падне от яд, щом го видяла такова черно като дявол. А пък
като отворила сандъчето и видяла, че е пълно със змии и
гущери, тя взела да се кара с мъжа си, като помислила, че
той не го е завел на същото място, където бил завел него-
вото си момиче.

– Аз – рекъл той, – където бях завел едното, заведох и
другото, как е станала така тази работа не знам!

Отогава нататък мащехата, колкото и да мразела за-
вареничето, като било занесло толкова пари вкъщи, не
можела да спомене, че не го ще вкъщи. Като пораснало и

станало мома за женене, поискал да се ожени за него царският син, защото било много хубаво и нямало втора мома като него. Като дошло време да я поведат за венчаване, мащехата ѝ я скрила под коритото, пък наместо нея облякла и забулила черната мома – нейната си дъщеря – като ѝ казала да си подава под булото само златния пръст, за да мислят хората, че е златната мома.

Като вървяла така сватбата с черната мома, петелът пропял:

– Кукуруигу! Златна кака под корито, черна кака на кон язди!

Сватбарите се спогледали, почудили се каква е тази работа и пак си вървели. Подир малко петелът пак пропял:

– Кукуруигу! Златна кака под корито, черна кака на кон язди!

Сватбарите пак се спогледали и се почудили, ала пак си вървели. Подир малко петелът пак пропял:

– Кукуруигу! Златна кака под корито, черна кака на кон язди!

Като чули и трети път петела да казва това, те рекли да вдигнат булото на булката, за да видят дали не водят черната мома наместо златната.

Като вдигнали булото и погледнали, те видели, че петелът казвал това, което си било истина. Върнала се сватбата назад тогава, разтърсили се и намерили златната мома под коритото. Тогава я взели, облекли я за венчаване, забулили я, качили я на коня и сватбата пак си тръгнала.

И пак така станало – златната мома се венчала за царския син, както той си искал, пък черната си останала въщи!